

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΩΝ

ΕΠΗΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ

ΠΑΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΣΙΟΥ 56

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΘΥΛΑΟΥ

ΛΕΙΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΪΟΥ 1913

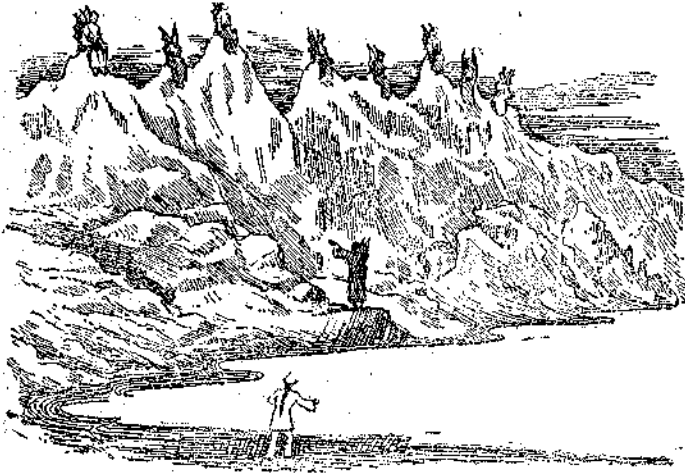
ΑΡΙΘ. 45

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΠΕΤΡΑΔΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

“Όταν τὸ Πνεῦμα ἄρχισε νὰ τὸν ἀπειλῇ μὲ φωνὲς ἄγριες, ὁ Πάι-Χάγγ τοῦ εἶπε.

Μὴ φωνάζεις ἔτσι καὶ βραχνιάζεις, φίλε μου. “Όταν θὰ ἐπι- στρέψω, εἴμπορῶ νὰ κάρω τὰ ποτάμια σας ὅπως ἦσαν καὶ

Τὰ ὀκτὼ Πνεῦματα ἐκάθητο εἰς τὰς ὀκτὼ χιονοσκεπείς κορυφὰς τοῦ βουνοῦ Σουμί καὶ ἔβλεπαν τὴν λίμνην τῶν πετραδιῶν.

προητέρα. Ἀλλὰ πρέπει κατὰ πρῶτον ν' ἀνακαλύψω τὴν κατοικίαν τῶν Πνευμάτων καὶ νὰ πάρω ἓνα μαγεμένο γουδί καὶ ἓνα ἐπίσης μαγεμένο γουδοχέρι διὰ τὴν μέλλουσαν πεν- θεράν μου, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὰ διὰ νὰ ἐτοιμάξῃ τὰ μάγια της.

— Πρέπει πρῶτα νὰ περάσετε τὸ Μαῦρο Ποταμὸ— ἀπεκρίθη τὸ Πνεῦμα μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο — Αὐτὸς ἔχει πλάτος δύο χιλιάδες μέτρα καὶ εἶναι γεμιστὸς ἀπὸ με- γάλα ψάρια μήκους τριῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα εἶναι σκεπα- σμένα μὲ ἀγκάθια ὅπως οἱ σκαντζόχοιροι.

— Πῶς τὸν ἔπερασες σύ, ὦ Πνεῦμα; — ἠρώτησεν ὁ Πάι-Χάγγ.

— Ἄ! ἐγώ; εἴμπορῶ νὰ πετῶ ἐγώ — εἶπε τὸ Πνεῦμα.

— Καὶ ἐγὼ εἴμπορῶ νὰ πηδήσω! ἀπεκρίθη ὁ Πάι-Χάγγ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ.

Τὸ Πνεῦμα τὸν συνώδευσεν μέχρι τοῦ Μαύρου Ποταμοῦ· ἀλλ' ὅταν ὁ ἦρωας μας εἶδε μπροστά του τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῶν ὑδάτων, ποὺ ἦσαν μαῦρα ὡς τὴν πίσσα, κα- πως ἐταράχθηκε.

Μολαταῦτα ἐπῆρε τὸ τέταρτο κόκκινο σπειρί του καὶ τὸ εἶδε νὰ ξεσπυρίζεται κάτω ἀπὸ ἓνα κύμα μαῦρα ὡς κάρ- βουνο.

Εἰς μίαν στιγμὴν, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν καὶ ἐκπλήξιν

τοῦ Πνεύματος, ὁ ποταμὸς ἐστερέψε καὶ ἔγινε ἓνα μικρὸ ρυάκι, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ἀνάμεσα στὰ χορτάρια, ἀποκάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν.

Τὸ Πνεῦμα ἐκείνο ἔτυχεν νὰ μὴ εἶναι Πονηρὸν καὶ ἐξ ἄλλου τὰ θαύματα ποὺ ἔκαμεν ὁ Πάι-Χάγγ τοῦ ἔκαμαν μίαν πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν· καὶ τότε, προσεφέρθη νὰ ὀδη- γήσῃ τὸν σύντροφόν του, ἀπὸ τὸν πλησιέστερον δρόμον, μέχρι τῆς κατοικίας τῶν Πνευμάτων, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σουμί.

Μετὰ μακρὰν καὶ κοπιαστικὴν ἀνάβασιν ἔ- φθασαν ἐκεῖ καὶ εὐρέθκαν ὀκτὼ Πνεῦματα καθι- σμένα ἐπάνω εἰς ὀκτὼ βράχους σκεπασμένους μὲ χιόνι. Τὰ πνεῦματα αὐτὰ ἔδρα ἐκτύπησαν τὴν λίμνην τῶν πετραδιῶν ὅπου ἦτο κάτω εἰς τὰ πόδια τῶν, ὅπως εἶχεν εἶπει ἡ Γιούν- Γιγγ.

Ἡ λίμνη τῶν πετραδιῶν εὐρίσκετο εἰς τὴν ὄκρη τοῦ βουνοῦ Σουμί καὶ ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ τὰ διάφορα χρώματα τῶν πολιτίμων λί- θων της τόσοσ ὅπου ὁ Πάι-Χάγγ, μ' ὄλον ὅπου ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτήν, ἐνόμισεν ὅτι θὰ τοῦ κάρῃ τὰ μάτια ἢ λάμπις της!

Ὁ Πάι-Χάγγ δὲν εἴμποροῦσε νὰ ξεκολ- λήσῃ τὰ μάτια του ἀπ' αὐτήν. Ἐβλεπε τὰ κύματα ποὺ ἐκτυποῦσαν στὸ ἀκρογιάλι καὶ ἀφίαν, καθὼς ἀπεσφύριζον, διαμάντια, ρουβίνια, σαπφείρους καὶ μαργαριτάρια κατὰ ἑκατομμύρια καὶ ἐξέλασε τὸ γουδί καὶ τὸ γουδοχέρι.

Κάθε γαλίκι τοῦ γιालοῦ ἦτο καὶ ἓνα πολύτιμο πετράδι καὶ ὁ Πάι-Χάγγ ἐπιθυμοῦσε παραπολὺ νὰ γεμίσῃ μ' αὐτὰ τὶς τσέπες του.

Τώρα θέλεις εἰς τὸν ὄμω σου, θέλεις εἰς τὸ κεφάλι σου, πάρε τὸ γουδί, εἴλεγον τὰ Πνεῦματα εἰς τὸν Πάι-Χάγγ διὰ νὰ τὸν περιλαίβουν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ Πνεῦμα ποὺ τὸν ὠδήγησε, ἐξη- γοῦσεν εἰς τὰ ἄλλα πνεῦματα, γιατί αὐτὸς ὁ ἕξνος ἦλθε ἐκεῖ

και τους ειπε και δια τα μαγικά σπειριά, με τα οποια ο Πέι-Χάγγ έκαμε τους ποταμούς αυλάκια.

— Πρέπει να του δώσωμεν το γουδι και το γουδοχέρι— ειπε— άλλώς δεν θα μάς δώση πίσω τους ποταμούς.

Τα όκτώ Πνεύματα έκούγησαν τα κεφάλια των και ώμιλουσαν όλα συγχρόνως μ' ένα κρότον όμοιον προς τον κρότον της βροντής που κυλιέται εις τα βουνά.

— "Ας τα πάρη, αν ειμπορή να τα μεταφέρη—είπαν.

Και όλα άρχισαν τότε να γελούν τόσο δυνατά ώστε οι χιονοσκεπασμένοι βράχοι έτρεμαν αποκάτω των. Έγελοῦσαν δε, διότι το γουδοχέρι είχε μήκος δύο μέτρων και πλάτος περισσότερον από ένα μέτρον και το γουδι ήτο τόσο βαρύ, ώστε κανένας εις τον κόσμον δεν ειμπορούσε να το κουνήση.

Ο Πέι-Χάγγ, αφού έθαύμασε από μακράν την λίμνην των Πετραδιών, ένατέθη κάτω και έπήγε πλησίον, έκαμε τον γυρόν της, και έρωτούσε τον εαυτόν του πως ειμπορούσε να την μεταφέρη εις την πόλιν Χάγγ-γκάν. Έπειτα εκάθισε χάμω εις το ακρογιάλι της δια να σκεφθή. Τα Πνεύματα, εκάταλαβαν τι σκέπτεται και άρχισαν να γελούν και να τον κοροϊδεύουν.

— Έμπρός—του έρώναζαν— Έάν θέλγς να γεμίσης το γουδι με πολύτιμα πετράδια, σου το επιτρέπομεν. Εκείνος που ειμπρεί να το μεταφέρη, άδειο, ειμπορεί να το μεταφέρη, και γεμάτο.

Ο Πέι-Χάγγ εσταβώωσε τα χερίά του και έμεινε ακίνητος βυθισμένος μέσα εις τας σκέψεις του χωρίς να προσέχη εις τα άσταία των Πνευμάτων.

Βεβαίως δεν έπήγαν χαμένα τα τρία χρόνια που εσπούδασε με τον σοφώτερον άνθρωπον της Κίνας, τον ξακουσμένον διδάσκαλον Πιν-Του!

Εις το τέλος, μία ιδέα έλαμψε σαν αστραπή εις τα μάτια του.

Έσηκώθη ήρθιος έτρεξε στο ακρογιάλι και έμάζεψε τόσα διαμάντια, ρουβίνια, σμαραγδους, σμαραγδους και μαργαριτάρια όσα ειμπορούσε να βαστάξη. Όλα αυτά τα έφερε και τα έρριψε μέσα στο γουδι.

Έκαμε το ίδιο πολλές φορές, μέχρις ότου έγέμισε το γουδι έως άνω.

Με τον θησαυρόν εκείνον ο Πέι-Χάγγ θα έγένητο ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Κίνας.

Και αυτό ακριβώς ήθελεν ο Πέι-Χάγγ—να γίνη δηλαδή ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Κίνας—διότι εΐξευρεν ότι ο μανδαρινός με το σουφρωμένο πρόσωπο ήτο ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Χάγγ-γκάν. Άμα λοιπόν αυτός γίνη ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Κίνας, τί λόγον θα είχε ή

"Όταν ο Πέι-Χάγγ έπλεε το γουδι και έφευγε τα Πνεύματα έτρεξαν από πίσω του και ουρλιαζαν σαν πειναμένα λεοντάρια.

μητέρα της Γιούν-Γίγγ να μη τον κάμη γαμβρόν της. — Λοιπόν! θέλεις και άλλα; Όρίσε και άλλα!—ερώναζαν τα όκτώ Πνεύματα και έρριψε καθένα από αυτά από μια διπλόφυγτα διαμάντια μέσα εις το γουδι, έως ότου έγινε σειρωτό. — Πάρε το τώρα εις τον ώμόν σου ή εις το κεφάλι σου! του λέγουν δια να τον κοροϊδέψουν.

— Θα το πάρω αποκάτω από τη μασχάλη μου— απεκρίθη ο Πέι-Χάγγ. Έννοια σας!

Έβγαλε το κουτάκι από την τσέπη του και αφού έπηρε ένα κόκκινο σπειρι το έρριψε επάνω εις τα διαμάντια του γουδιού.

Άμέσως, το γουδι και το γουδοχέρι έγιναν μικρά σαν αυτά τα γουδιά όπου έχομε και ημεεις σήμεραν εις τα σπίτια μας.

— Ο Πέι-Χάγγ έβαλε το γουδοχέρι εις την τσέπην του και εσήκωσε με προσοχήν το γουδι δια να μη του σκορπισθοῦν τα διαμαντικά με τα οποια ήτο έγέμισα γεμάτο. Καίρετε, ειπεν εις τα Πνεύματα ο Πέι-Χάγγ, σας ευχαριστώ παραπολύ!

Την φοράν αυτήν τα πνεύματα δεν είχαν όρξην δια γέλοια και τον συνώδευσαν με τέτοιο ουρλιατό ώστε θα έλεγε κανείς πως ήσαν όκτώ λεοντάρια που εζητούσαν να τον φάγουν. Δεν έτολμούσαν όμως να τον πειράξουν ούτε να τον σταματήσουν, διότι εΐξευραν ότι είχε την δύναμιν να επαναφέρη, πάλιν τους τέσσαρας μεγάλους ποταμούς των.

Ο Πέι-Χάγγ φεύγει βιαστικός. Όταν με πολύ δρόμον έφθασε εις το πρώτον ρυάκι, το έπήδησε και κατόπιν έρριψεν μέσα ένα άσπρο σπειρι και το ρυάκι έγινεν πάλιν μία απέραντος έκτασις μαύρου νερού και έγέμισεν από παρμέγιστα ψάρια. Τα πνεύματα καθησύχασαν, όταν ειδαν να ρέη πάλιν ο Μαύρος Ποταμός μεταξυ της κατοικίας των και του εξωτερικού κόσμου και έπαισαν να ουρλιάζουν.

Ο Πέι-Χάγγ έκαμε το ίδιο, όταν έφθασεν εις τον Κόκκινο Ποταμό, εις τον Άσπρο Ποταμό και εις τον Πράσινο Ποταμόν. Από της ημέρας εκείνης κανένας δεν ειμπούσε να επανέρη τον δρόμο της κατοικίας των Πνευμάτων.

Ο Πέι-Χάγγ εβάδισεν έπειτα επί επτά ημέρας και έφθασε κατά πρώτον εις το σπίτι των γονέων του. Τους διηγήθη όσα του συνέβησαν και τους έδωκεν ένα διαμάντι, ένα ρουβίνι, ένα σμαραγδόν, ένα σάπφειρον, ένα μαργαριτάρι και ένα τοπάκι, το καθένα δε άπ' αυτά ήτο μεγάλο όσον το αύγο του σπουργίτου.

Έπειτα έπήγην εις την Χάγγ γκάν.

"Ο Πέι-Χάγγ επάνω στη ροδακινιά οικορη πολύτιμα πετράδια στους προσκεκλημένους του γάμου.

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Τότε ο Τομ Μπράκερ ειπε μίαν καλήν ιδέα. Έγνώριζε εις τα Χανιά της Κρήτης ένα Άγγλον αιδεσιμώτατον, ο όποιος ήτο ισαπόστολος και φαρμακοποιός. Αυτός επώλει και άλλα διάφορα δροσερά ποτά. Έπρότεινε λοιπόν να το υπάγουν εκεί το Κρητικοπούλο.

Το έφεραν εις τα χέρια των, αν και έγγρύναζε όλίγον, άλλ' έπειτα το κατέλαβε πυρετός και έχασε τας δυνάμεις του.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΖΩΝ ΧΑΟΥΚΙΝΣ

Μακράν εις τον όρίζοντα έφαινετο τώρα το άστρον, όπου διηυθύνοντο. Το άστρον εκείνο ήσαν τα σπασμένα τζάμια, τα οποια έμεινον εις τα παράθυρα της οικίας του Χάουκινς και επάνω εις τα οποια ο ήλιος εσηκμάτιζε χιλια χαριτωμένα παιγνίδια.

Δεν ήτο ώραία ή οικία του Χάουκινς. Ητο ένα άθλιο σπιτάκι με παρημελημένους κήπους, προς το μέρος του τουρκικού νεκροταφείου, με ψύν, ή οποια έφαινετο ώσαν να είχε βομβαρδισθή από τα πετροβολήματα ενός τουλάχιστον συντάγματος παιδιών! τόσον σπασμένα ήσαν τα τζάμια των παραθύρων του.

Τα παράθυρα ήσαν αιθρόφρακτα και όπισω από όλα αυτά τα πράγματα εούρσκογοντο τα βιβλία του αιδεσιμωτάτου.

Έπί του κατωφλίου της θύρας ίστατο όρθιος και ο ίδιος ο αιδεσιμώτατος. Είχε ένα παλαιό καπέλλο, μίαν λυθωμένην ριδικόταν, μεγάλη γαλάζια γυαλιά εκροπτον την εκφρασιν του βλέμματός του, χείλη, τα οποια έτρεμνν ώσαν να μη ήσαν βέβαια και αυτά τα ίδια εαν έλεγον πάντοτε την αλήθειαν ή εψέδοντο.

Ητο ένας ύποκριτης πρώτης τάξεως, ο όποιος έπαιζεν όλα τα πρόσωπα, έκαμνεν όλα τα είδη του έμπορίου και δεν εΐχτει άλλο τίποτε παρά να κερδίχη χρήματα. Η αστυνομία των Χανίων δεν τον είχε σε καλό μάτι και ή αστυνομία μάλιστα του Άγγλικού προξενείου.

Προς αυτόν λοιπόν τον κύριον ήρχοντο τώρα οι ναύται μας με το Κρητικόπούλο. Όχι βέβαια να ζητήσουν την γνώμην του και την άρεσχήν του, αλλά μόνον την βοήθειάν του ως φαρμακοποιού.

Οι ναύται λοιπόν εσταμάτησαν εις την θύραν του, έχαιρετησαν ευγενώς τον κ. Χάουκινς και ο Τομ ανέλαβε να ειπή τί θέλουν. Ο μίστερ Χάουκινς έχασογέλασε γλυκά, όσον το δυνατόν πειό γλυκά, και αφού παρεμίρισε έδειξε εις τους ναύτας την εισοδον του φαρμακο-αναφρωτηρίου του.

Μετ' όλίγον όλοι ήσαν ευχαριστημένοι. Μία ύψηλή ξανθή υπηρέτρια, ή οποια εκερνούσε ένα πράσινον δρεκτικόν τον μόνον πελάτην, τον κουρέα Ίωσή, τους έκέρασε και αυτούς.

Έκει ειδαν ότι κατά την άπουσίαν του, ή οποια μολαταῦτα δεν διήρκεσε περισσότερον από ένα μήνα, ή μητέρα της Γιούν-Γίγγ τον έπέρασε για πεθαμένο και είχε προσκαλέση όλους τους φίλους της εις τους γάμους της κόρης της Γιούν-Γίγγ μετά του γέρου μανδαρινού.

Θα έγίνετο τότε ο γάμος. Όλοι το συμπθεριό είχε έλθει και ο παπς ήτο έτοιμος δια να τους στεφανώση. Έπειδή ο κόσμος ήτο πολύς, και το σπίτι ήτο στενόχωρο, είχαν εΐξελθει όλοι εις την αυλή όπου θα έγίνετο το στεφάνωμα από κάτω από μίαν ροδακινιά. Η νύμφη έφαινετο καταλυπημένη. Την στιγμην αυτήν έφθασε ο Πέι-Χάγγ. Μόλις τον ειδε ή Γιούν-Γίγγ έτρεξε να τον δεχθή.

— Έρχεσαι πολύ άργα, κύριε, δια την κόρην μου, του λέγει ή μάγισσα μητέρα της, αλλά θα αγοράσω από σενα το γουδι και το γουδοχέρι με το χρήμα που μ' έδωκεν ο μανδαρινός ο γαμβρός μου.

— Όχι—απεκρίθη ο Πέι-Χάγγ.

Και έρριψε ένα άσπρο σπειρι εις το γουδι, το όποιον άμέσως έμεγάλωσε, τόσον ώστε έπιασεν όλο το μέρος που ήτο αποκάτω από την ροδακινιά. Ητο δε γεμάτο όπως γνωρίζομεν το γουδι έως τα χείλη από πετράδια που αστραποβόλουσαν.

Ο Πέι-Χάγγ ανεστράφη επάνω στην ροδακινιά και άπ' εκεί έρριψεν εις τους προσκεκλημένους εις τον γάμον, διαμάντια, ρουβίνια, σμαραγδους και όλα τα είδη των πολυτίμων πετραδιών.

Ο γέρο—μανδαρινός ετιάζετο και αυτός να μαΐζεψη μερικά από τα πετράδια, όπως έκαμναν και οι άλλοι.

Και να σκεφθή κανένας ότι είναι τόσον πλούσιος και ότι πίνει εις όλόγρυσσιν ποτήρια, ειπε κάποιος.— Όλοι οι πλούσιοι είναι τσιγκούνιδες, εφώναζε τότε ο κόσμος με μεγάλην άγανάκτησιν κατά του άχόρτατου μανδαρινού.

Ποτέ δεν ειμπορεί να είναι πολλά τα ώραία αυτά πράγματα, χί, χί, χί—έκαμνεν γελών ο μανδαρινός.

Και όταν ο Πέι-Χάγγ του προσέφερε τρια ρουβίνια, όπου ήτο το καθένα ίσα μ' ένα αύγο περιστεράς, υπό τον όρον να αφήση την Γιούν-Γίγγ, εδέχθη με μεγάλην προθυμίαν.

Ο Πέι-Χάγγ έκαμε τους γάμους του τότε με την ώραϊαν Γιούν-Γίγγ και την έπήγε εις την πόλιν που εζούσαν οι γονεις του, οι όποιοι ευχαριστήθησαν παραπολύ, διότι ήτο ώραία και καλή.

Όσον άφορῶ το μαγεμένο γουδι και το γουδοχέρι, αυτά έμειναν αποκάτω από την ροδακινιά και κανένας δεν ειμπούσε να τα μεταφέρη εις το σπίτι. Ο Πέι-Χάγγ είχε ακόμη ένα κόκκινο σπειράκι εις το κουτί του και ήθελε να το ρίψη εις το γουδι, μόλις θα άδειάζε δια να το κάμη πάλιν μικρό.

Άλλά μόλις έπέταξε το σπειρι, ένα πουλάκι το πήρε στον άέρα και το κατάπιε.

Το πουλάκι έγινεν άμέσως ίσα μ' ένα πετεινό ενώ το γουδι και το γουδοχέρι έμειναν μεγάλα και ακίνητα στη θέσι τους.

Ενώ οι περισσότεροι διψασμένοι έδρασιζοντο, ο αιδεσιμώτατος εξέδωσε το Κρητικόπουλο, το όποιον ο Όελ έβα-
στούσε εις τα γόνατά του. Έφαινετο ότι υπέρφερε πολύ το
καύμενο.

Όταν συνήλθεν έντελώς ο μικρός, είπεν ότι ονομάζε-
ται Μανωλιός και ότι όλοι οι ίδιοι του έσφάγησαν, όταν
προέβαλον το χωρίον οι Τούρκοι. Ευχαρίστη έκείνους που
τό έσωσαν και έζήτηε ζωηρά να ζήση διά να εκδικηθή.

— Άνδρείο μικρουλάκι! άνδρείο μικρουλάκι! έπανε-
λάμβανεν ο Όελ. Θα το κάμω παιδί μου ειπε προς τους
ναύτας. Τούλάχιστον θα έχω ένα παιδί χωρίς να νυμφευθώ!

Άν και αι πληγαί του Μανωλιού ήσαν πολλάι, διότι
επρίσθη μπροστά εις την μητέρα του, όταν την έσφαζον, δεν
ήσαν όμως και σπουδαίαι. Μόνον που είχε χάση πολύ αίμα
και ήτο τόσοσ άνόνατος ώστε μόνον να ήγγιζε κανείς τον
σπασμένον βραχιόνά του και αμέσως έλιποθύμει εις τας
αγκάλας του Όελ.

— Άλλά, Πα-
ναγιά μου, τί θα
απογίγω με το καυ-
μένο το μικρουλάκι
μου;... Είπότε μου
λοιπόν, αιδεσιμώ-
τατε, είμπορώ να
το πάω εις το
«Μπαγάρ» όπως
είναι τώρα;... Ίσως
να μου επιτρέψουν
να το φυλάξω εις
το πλοίον' όπως ή-
ποτε κάπου πρέπει
να το βάλλω.

— Ίσως να μη
είναι τόσο σωστόν
να το πάρης, είπεν
ο αιδεσιμώτατος.
Άλλά ο κίνδυνος
εξαστάται από πολ-
λά πράγματα... Χω-
ρίς να σ'ε προσβάλ-
λω, έχετε χρήμα-
τα;...

— Πώς; εάν έχω
χρήματα;... έφώ-
ναζε κατακόκκινος
από τον θυμόν του
ο Όελ. Έγω βέ-
βαια, αλλά και άν δεν έχω, θα με δανείσουν οι σύντροφοί
μου... Αϊ, παπαδάκο μου, εκατάλαβα ότι το π'ον δι' ε'σε εί-
ναι τα λεπτά! Μάθε όμως ότι ήμε'ς δεν προσκυνούμε τα
χρήματα...

Ο μίστερ Χάουκινς έτραβήχθη όλίγον προς τα όπισω
κατακίτρινος.

— Συγχωρήσατέ με, είπε, δεν ήθελα να σ'ε προσβάλ-
λω... Άλλά... Σαθήςτε, διά να σ'ε αποδείξω την καλήν
μου διάθεσιν, αφήστε τον μικρόν εις έμένα. Η Μαριάμ, ή
υπηρέτριά μου, θα φροντίση δι' αυτόν σ'ην καλήν μητέρα!...
Θα σ'ε τον δώσω όπισω εις όλίγας ήμέρας καλά και γερών
και να ζεύρη και καμπόσα γαλλικά. Έστερωτέρα συμφω-
νούμεν και διά την τιμήν.

— Άς είναι, είπεν ο Όελ. Φυλάξτε τον' δεν θα μετα-
νοήσητε δι' αυτό ούτε σ'ε, ούτε ή υπηρέτριά σας. Περιτρι-
ψήτε τον καλά' άλλεως, μα την Παναγιά, σ'ε υπόχομαι
πώς το καλυμαύγι σας θα πάη καπνός! (*Έπεται συνέχεια)

Δώδεκα πυροβολισμοί αντίχησαν ο εις κατόπιν του άλλου και δώδεκα άνθη της βα-
νίλλιας έπεσαν κάτω από τών οφθαλμών της εγκλιήτου πριγκίπισσας!

E. MOUTON ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Εις την αυστηράν αυτήν άπειλήν τα χαμίνια εκυτάχθη-
σαν μεταξύ των και ώρμησαν να προχωρήσουν, αλλά έν
άλλο θέαμα τα έσταμάτησε και παρέλυσε την γενναϊότητά
των. Εις δεκαπέντε θήματα μακράν του φρουρού ένας έμ-
λος από έπτά ή όκτώ ναύτας έπίσης ώπλισμένους μέχρως
όδόντων έστέκετο εις προσοχήν, ένθω μακρότερα αυτών και
κατά διαστήματα πρό των οικιών της όδου εύρίσκοντο άλλοι
ναύται φρουρούντες με το όπλον εις χείρας.

Ενώ συνέβαινον αυτά, έφθασε ένας άστυφύλαξ, ο όποιος,
αμα είδε τον πρώ-
τον ναύτην να πάλ-
λη το ξίφος και να
φρουρή με στρατιω-
τικήν τάξην, τον
επλησίασε και τον
ήρώτησε τί έκαμνε
εκεί.

— Και τί σ'ε έν-
διαφέρει έσένα; του
απήνητησεν ο ναύτης.

— Τι με ενδιαφέ-
ρει; είμαι άστυφύ-
λαξ, είμαι φρουρός
της τάξεως.

— Α πολύ κα-
λά! και εγώ έδω
τόρα είμαι φρουρός.

— Φρουρός; και
ποιος σ'ε δειώσισε;

— Κάποιος, ο ό-
ποιος έχει το δι-
καίωμα να με δια-
τάξη.

— Δεν είσθε ναύ-
της του πολεμικού
ναυτικού;

— Πολύ πιθα-
νόν' άλλ' έν τώ με-
ταξύ δεν θα περά-
σετε!

— Πώς; δεν θα περάσω; Τώρα θα ίδης!... και έκαμε να
φύγη.

— Άλλά, ούτε να φύγη, δεν σου επιτρέπω. Όχ μεινής
έδω!

— Καλέ τί λέει! του λέγει! και το βάνει αμέσως στα πό-
δια ο άστυφύλαξ, διά να υπάγη να είδοποιήση την αστυνο-
μίαν. Άλλά μόλις έκαμε τέσσαρα βήματα, εις την φωνήν
του φρουρού ενεφανίσθησαν τέσσαρες άλλοι ναύται ώπλισμέ-
νοι, οι όποιοι τον κατεδίωξαν, τον συνέλαβον και τον έφε-
ραν πλησίον των χαμινίων.

Έν τώ μεταξύ έφθασαν πολλοί πεζοί, κατόπιν κάρα,
κατόπιν άμαξαι. Οι μ'εν έσταματούσαν χωρίς να διαμαρτύ-
ρωνται, οι άλλοι έφώναζαν, και μερικοί έζήτησαν να παρα-
διάσωσι την διαταγήν.

Άλλά έφ' όσον έφθασε και άλλος κόσμος, νέαι περιπολίας
ναυτών προσήρχοντο, ίνα ενισχύσωσι την δύναμιν των προη-
γουμένων.

Όύτω δε έν μέσω της σύγκρισως αυτής των φωνών και
των ύβρων τα πέντε χαμίνια εύρον τον καιρόν και εξέφυ-
γον από την φύλαξιν των ναυτών και τρέχοντα εις όλα τα
τμήματα της πόλεως της Μασσαλίας έσέκωσαν τον κόσμο
εις το ποδάρι.

Μετά την φυγήν των χαμινίων, νέα συμβάντα έπήλθον,
ίνα επαυξήσωσι την σύγκρισιν.

Ένα σφύριγμα διεπέρασε τον άέρα και πέντε ναύται, με
το σπαθι ανά χείρας έβάδισαν κατά του πλήθους και κατά
των άμαξών, φωνάζοντας:

— Παραμερίσατε όλοι από το ένα και από το άλλο
μέρος!

Εις διάστημα
δύο τριών λεπτών
της ώρας μια διέ-
βασις ήνοιχθη εις
το μέσον της μά-
ζης εκείνης των
ανθρώπων, ήτις πρό
όλίγου ήτο αδιέ-
ξοδος, και έν τώ
άμα μια γραμμή
από ναύτας παρε-
τάχθη, αφού παρε-
μέρισε τον κόσμο,
τα κάρα και τα ά-
μαξια προς τα ά-
κρα του δρόμου.

Όλίγοι στιγμαί
επέρασαν άκόμη και
όλων οι όφθαλμοί
έστράφησαν προς το μέ-
ρος της πόλεως.
Προσηθάνοντο όλοι
διε κάτι σπουδαίον
θα συνέβαινι.

Αίφνης ήκουσαν
κατά πρώτην ένα
ψύθυρον, κατόπιν
ένα κρότον κανονι-
κόν, έπειτα ένα πά-
ταγον, ύστερ μίαν
βροντήν και έν α-
καρεί τρεις ίππεις
καλπάζοντες διηλ-
θον ως άστραπή.

Οι ίππεις έστα-
μάτησαν άπέναντι
μιάς οικίας, ή δε
οικία αύτη ήτο το
μέγικρον του κυρίου
Πιερρούγκ.

Οι τρεις αυτοί ίππεις ήσαν ή πριγκίπισσα, φέρουσα φέ-
ρμα άμαξόνος, και δύο ίπποκόμοι, ο'τινες την ήκολού-
θουν.

Η θύρα του κ. Πιερρούγκ ήνοιξε και επί της εισόδου
εφάνη ο Μάριος Κουγκουρτάν, ένδεδυμένος το κλανούν φέ-
ρμα του με τα χρυσά κομβία, το εκ σατέν γηλέκο του,
την παρθαλή γραβάτα του και το λιμονκοντορίστικο παντε-
λόνι του.

Ητο φρεσκοζυρισμένος και είχε το ύφος επίχαρι, άν και
όλίγον ζωηρόν. Έκράτει διά της μιάς χείρας τον π'λον του
από σταχτι καστόρι, και διά της άλλης ένα πιστόλι.

— Υψηλοτάτη, σ'ε έγραφα γθές το έσπέρας και σ'ε
παρεκάλεσα να έλθητε σήμερα εις τας τρεις ώρας έδω, διά
να σ'ε προσφέρω κάτι τι, το όποιον επιθυμείτε. Έάν θελή-
σετε να λάβετε τον κόπον να περάσετε μέσα θα δρέψω ενώ-
πιόν σας το μπουκέτο από τα άνθη της βανίλλιας, τα όποια
πολύ αγαπάτε.

Η πριγκίπισσα έπήδησε από του ίππου της ο δε Κου-
γκουρτάν, προσφέρων εις αυτήν φιλοφρόνως την δεξιάν την
όδηγησε εις το θερμοκήπιον.

Έκει μία σκηνή άνήκουστος έπερίμενε την εύγενή ιδιό-
τροπον κυρίαν. Δεξιά και άριστερά του δανδραλλίου της βα-
νίλλιας, της όποιας
τα άνθη ήσαν ανοιγ-
μένα ήσαν παρα-
τεταγμένοι δέκα
ναύται.

(*Έπεται συνέχεια).

ΠΟΘΕΝ Η ΛΕΞΙΣ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

Και ή λέξις κα-
λαμáρι οφείλει την
αρχήν της εις τον
πάπυρον. Εις την
αρχήν έγραφον εις
τον πάπυρον, όπως
είπομεν, με μολύβι.
Το μολύβι αυτό το
έβαλλον μέσα εις
καλάρι. — Όνομά-
στη δε το μολύβι με
το καλάρι αυτό
καλάριος. Εις
τα Γραφεία είχαν
θήκας, όπως εις
σήμεραν έχετε, τας
κασσετίνας σας, εις
τας έποιας θήκας
έβαλλον τους κα-
λαμούς των. Η
κασσετίνα αύτη ώ-
νομάσθη υπό των
Έλλήνων καλα-
μίς.

Οι Ρωμαίοι οι
όποιοι ώμίλουσν τό-
τε Λατινικά και οι
όποιοι έμιμούσντο
εις όλα την ανε-
πτυγμένην τότε
Έλλάδα, όπως ή-

Αντιγραφή βιβλίων επί ρόλων παπύρου.

με'ς τότε μιμούμεθα την Ευρώπην, έπήραν την λέξιν κα-
λαμáρι και την έκαμαν εις την γλώσσαν των cala-
marium (καλαμαρίου).

Μετα πολλά έτη όπου ή Έλλάς είχε ξεπέσει, οι σοφοί
φαινεταί της έποχής εκείνης, διά να δεξέσων ότι ξεφύρον Λα-
τινικά, έπήραν το καλαμαρίουμ αυτό και το εκόλλησαν εις
το μελανοδοχείον! Έτσι έμεινε το όνομα καλαμáρι εις το
μελανοδοχείον έσφαλμένως αντί να ονομασθή ή κασσετίνα
και κάθε άλλο πράγμα εις το όποιον φιλάττομεν τους κόν-
δυλοφόρους μας.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

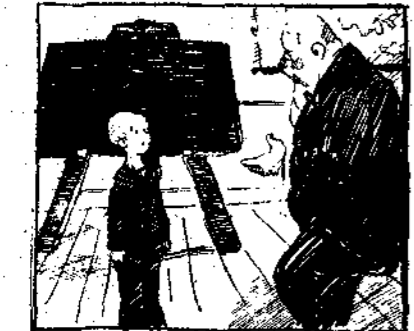
ΖΗΤΩ!

Κτυπούσαν οι καμπάνες χθές βαρεία και λυπημένα σμείγοντας πένθιμον ήχω μαζί με τα κανόνια...

Σήμερα οι καμπάνες στάθηκαν, σόπασαν τα κανόνια και έπαψε η ήχω ν' αντιλαλή βουβή, ξεφτυλισμένη...

Μεγάλη, — χθές — Παρασκευή, Λαμπή τόρα άπλωμένη νέο βλαστάρι έπρόβαλλε μέσα απ' τον Πατριάρχη...

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ. — Ο Ζέπελιν — ο έρευρέτης τελειοτάτου αεροπλάνου — πρόκειται να φύγη από το Βερολίνο...

Διδάσκαλος. — Ούτε σήμερα δεν ξέφυρες μάθημα. Θα σε τιμωρήσω για να μάθης όμως το κοριτσάκι...

Νίκος Μαδουρίδης

ΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΙΑΣ. — (Κατά Δεκέμβριον 1912). Αποφάγανε το βράδυ και συνάχθησαν, όπως πάντοτε...

— Γιατί δεν αρχίζεις το συνηθισμένο παρκουθί, γιαγιάκα; Γιατί σκέπτεσαι τόσο, και είσαι διαφορετική από άλλες φορές;

ρίγματα τους με τον φοβερό βορηά και βοίζουν γύρω τους σαν μέλισσες που τριγυρνούν στα τριαντάφυλλα του Μαΐου...

Ευθύμιος Σιάθης.

Ο ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ. — Ό άλλοτε εν Βερολίνο Πρέσβυς της Ελλάδος Άλεξ. Ραγκαβής προσεκήληθη μετά των πρεσβευτών των ξένων Κρατών...

ΑΒΝ ΚΑΜΒΙ ΝΑ ΖΗΤΗΣ. — Προχθές ο μικρός Γιαννάκης, ενώ εκάθησαν στο τραπέζι διά να φάγουν, εζήτησε πρώτος-πρώτος κρέας...

Φειδίας Γ. Συλλυμνιώτης

ΕΧΕΙ ΚΕΡΙ. — Ένας ψάλτης είχε ως κανονάχην ένα παιδάκι ηλικίας 11 περίπου ετών. Μίαν Κυριακήν λοιπόν εφάλλε κανοναρχούμενος υπό του παιδιού, όπως και άλλοτε...

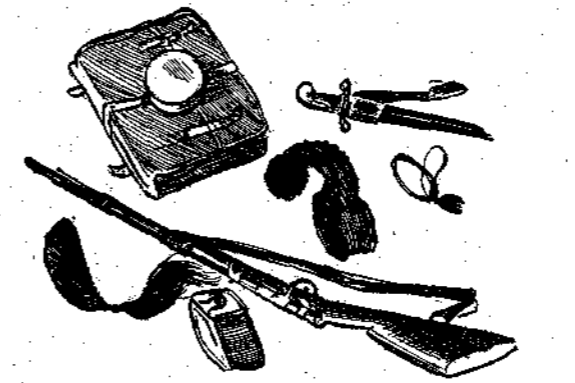
Μαργαρωμένος Βασιλιάνης

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ. Ο μικρός Μίμης (πρός την αδελφήν του). Πρέπει να καθήσης σήμερα έντελώς ήουχα, γιατί ή μαμά έχει δυνατό πονοκέφαλο...

Β. Μαρινιάς

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Αγαπητά μου άνήψια, Ο όπλισμός αυτός όπου βλέπετε εις την εικόνα μας ανήκει εις ένα εϋζωνάκι...

Το πράγμα δεν είναι καθόλου δύσκολον. Αν πάρετε ένα από αυτά γράμμα από κάθε αντικείμενον θα σχηματίσετε με μεγάλη ευκολίαν το όνομα του μέρους εις το όποιον εφονεύθη το καύμενο τό εϋζωνάκι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Με πολλήν μου θλίψην σας αναγγέλλω τον θάνατον του προσφιλοϋ μου αφειού και συνεργάτου του Περιδικού μας Ιωάννου Ζάχου...

Εις Συλλόγους, οι όποιοι μας στέλουν έπιστολήν του βιβλιοπωλού της πόλεως των ή άλλου γνωστού μας, διά της οποίας να έγγυάται οϋτος ύπερ αυτών, στέλλομεν επί πιστώσει φύλλα ενός μηνός.

να μου εύρης πολλά ανήψια, στείλε μου δε και την περιγραφήν της κατοχής της νήσου Κω υπό των Ίταλών, την όποιαν έχει κάμει ο εξαδέλφος σου Χρ. Ν. Ανδριωτάκης.

Παρακαλώ το ανήψι μου από το Άργος όπου μου έστειλε λεπτά 20 διά τα φύλλα 1 και 20 Άπριλίου χωρίς να μου γράφει το όνομά του...

Σας εύχαριστώ Ζωΐτσα Μιχελή και Καίτη Γιαλούρη δι' όσα μου γράφετε. Μεριμνά να ιδω τα αποτελέσματα των ενεργειών σας.

Ματωμένο Δαρνόκλαδο, σου έστειλα 30 Καταστατικά και ένα τετραδίον. Τας αποδείξεις και τα διπλώματα άργότερον.

Ευχαριστήθηκα όπου σε εγνώρισα, ανεψίε μου Ν. Μπαλτούμα, και σε συγχαίρω, διότι τόσο μικρός εκπράξασαι τόσον ώραία.

Γερ. Δρακόπουλε. Οι φίλοι σου δεν συμφορουνται με τον κανονισμόν, δι' αυτό δεν βλέπουν να δημοσιεύονται αι λύσεις των.

Κ. Κωνσταντινόπουλε, εγώ έκαμα ό,τι έπρεπε. Τα χαρτιά των αγοραστών φέρουν προς διάκρισιν σφραγίδα, ή όποία γράφει λεπτά 10.

Εγκρίνονται δι' την Σελίδα Συνεργασίας: Το μάθημα της χήνας Μαρίας Κοκκίνη. Επιστροφή του παλληκαριού Σωτ. Αυριτζή.

(Γ. Δ.) Λύρα τῷ Ὁριζῶς (Μ. Ζ.). Ἐλευθερίας Ἀγέρι (Οὐρ. Π), Κλωνί Δάφνης (Ν. Σ.) Περωνή Μεραρξία (Β.Β.) Σαραντάπορος (Π. Δ.) Σιγρὰ Μεραρξία (Π.Ν.) Ἑλληνική Ἀναγέννησις (Μ. Δ.)

Ἀπορρίπτονται: Καρδιά τῆς μάνας (ποίημα) νὰ διορθωθῇ τὸ μέτρον. Ἀποτέλεσμα μουσικίας ὡς ὀλίγον ἀκατάλληλον καὶ δημοσιευθῆ. Θεία Πρόνοια ὡς γνωστὸν.

Ταμεῖον Χήρας.— Προηγούμενον ὑπόλοιπον δρ. 9.00 Ἐστάλησαν ὑπὸ Μαμαραζομένου Βασιλιᾶ..... * 0.35 Τὸ ἔλρον * 9.35

Ἀποτελέσματα τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ἰχνογραφίας. Βραβεύεται πρῶτον τὸ Ἰχνογράφημα τοῦ Ἐμ. Μανσόλα μίαν Ἀγγλικὴν Δι' Ἐξέλιξιν. Ἀσύτερον τὸ Ἰχνογράφημα Γ. Τσοῦκᾶ μὲ ἓνα Ἀνέκδοτα Παράσχου (τόμοι δύο).

Κατόπιν ἔρχονται τὰ Ἰχνογραφήματα Ἰ. Κόλλα Σ. Παπαδημάκη, Ε. Σπᾶθη. Εἰς τοὺς Ν. Λουμάκον, Ἡλ. Γεωργιλᾶν, Περ. Πλακοκεφάλου καὶ Ἐμ. Καρατζῆν παρατηρῶ δὲ ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ κάτω πρὸς τὰ ἀριστερὰ μας ἡμικύκλιον τῆς γεφύρας δὲν εἶναι συνεχές, ἀλλ' ἀντανάκλασις ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Κατὰ τ' ἄλλα τὰ Ἰχνογραφήματά των ἦσαν καλὰ. Ἐπίσης καλὰ ἦσαν τὰ Ἰχνογραφήματα τῶν: Τασίας Λυριτζῆ, Στελ. Τεγοπούλου, Στυλ. Βασιλάκη, Βασιλίδος Ἐρήμου, Φειδίου Συλλιμνιώτου, Δ. Δημάκη, Κλ. Κοτοπούλη, Ἀνδρέου Βύζωνου, Μαρίας Χρηνοπούλου, Β. Τσουλοῦφα, Π. Ταγκαλάκη, Ξενοφῶντος Ἀθηναίου, Βύγεντας Γιαννοῦση, Ν. Λύδα, Ἀθ. Παναγιωτοπούλου, Π. Κρεθάρ. Ματωμένου Δαφνόκλαδου καὶ Μήθρας Παπαχριστοφίλου.

Τὰ πλείστα τῶν Ἰχνογραφημάτων τούτων εἶναι ἰσοπάλα. Πάντα τὰ λοιπὰ ἦσαν ἀτυχῆ.

Ἀποτελέσματα 2ου Διαγωνισμοῦ Διηγήματος. Βραβεύεται τὸ διήγημα τοῦ Ματωμένου Δαφνόκλαδου μὲ ἓνα ἴον τόμον χρυσοῦτον τοῦ Παῖδ. Ἀστέρος. Ἐπαινοῦνται τὰ διηγήματα τῶν: Εὐαγ. Ἰωάννου, Κ. Καρωτάκη καὶ Β. Τσουλοῦφου. Κατόπιν ἔρχονται τὰ διηγήματα τῶν ἐξῆς, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἴσης ἀξίας Ἐμ. Μανσόλα, Γρ. Τσοῦκᾶ, Εὐθ. Στάθη, Φ. Συλλιμνιώτη, Γ. Καρθούνη, Αἱματωμένου Ξίφους, Κλ. Κονοπούλη, Κ. Κωνσταντοπούλου, Ἐμ. Καρατζᾶ, Ν. Μασουρίδη, Δ. Παπανικολάου, Γ. Μανωλοπούλου, Ἡλ. Γεωργιλᾶ, Δ. Κενέ, Γ. Πάντζαρη.

Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ἀτυχῆ. Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ Ματωμένου Δαφνόκλαδου ἐλείφει χώρου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἵνεγμα

Τὸ πρῶτον μου ἀριθμητικόν, Νῆσος τὸ δευτέρον μου, Θεὸς ἀρχαίας ἐποχῆς Εἶναι τὸ σύνολόν μου. Παῦλος Μελᾶς

Ἐλλειποσυμφωνον. ο οὐ; ἀ., α.ο.α., ᾶ., ε.ε., ὦ,ι, Χρ. Ζαχαριάδης

Ἐρώτησις. Τί πράγμα ὅσον αἰφνιδίως καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὸ νερὸ δὲν τὸ ταρασσῇ διόλου; Ἐμ. Μανσόλας

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τὰ ἱππικά. Τὸ διακρίνομεν, διότι ἂν ἀναστρέψωμεν τὴν εἰκόνα, θὰ ἴδωμεν ὅτι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἓνα ὑπόδημα ἠπῆεως ἐπὶ ἀναβολῶς (σκάλας σέλας).

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Εὐγ. Βιδάλης, Χαρ. Ἐμμανουήλ, Βασιλικὴ Λάωλου, Στ. Λαμπρινίδης, Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Ἐπανήσιος, Ἰ. Τσολᾶκος, Κ. Κροντηρᾶς, Ὁρίστης Ἰγγλέζος, Ἡλ. Ἀθανασιάδης, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Α. Δροσόπουλος. Λεωνίδας, Γ. Καρθούνης, Ν. Κουτσιβέλης, Δ. Μπομπότης. Ρήγας Φεραῖος, Στυλ. Τεγοπούλου Πανούργος Ὀδυσσεύς, Φωτ. Σταυρούδης, Πολυβ. Χατζηγιαννάκης, Θ. Βιτσικουνάκης, Σαραν-

τάπορος, Περωνή Μεραρξία, Τελευταία Σπαρτιάτις. Σιδηρὰ Μεραρξία, Ταυγέτη. Πειραιῶς: Ἡλ. Γεωργιλᾶς, Β. Μούντανος. Ἐμ. Καρατζᾶς, Εὐθ. Στάθης. Τριπόλεως: Ζαρ. Παπαμιχαλόπουλος, Ἀνδρ. Μαγιόπουλος. Βᾶσω Παπαδάτου. Κυπαρισσίας: Δ. Κενέ, Κ. Βλάχος. Γ. Λυριτζῆς, Περικλ. Πλακοκέφαλος. Γ. Γεωργακόπουλος. Κ. Δημάκης. Γ. Μιχαλόπουλος, Οὐρανία Παπαχριστοφίλου. Ἄργους: Γ. Νικολίτσας, Δ. Χουλιάρης. Θ. Ψυχογιῶς, Γ. Ντάσος, Κ. Λουβαρδιάς. Ἀθ. Παναγιωτοπούλου, Β. Πήτσας, Ἄγαμ. Καμπόσος, Κ. Μαρῶσης. Τριπόλεως: Σ. Σπυριόπουλος. Μαριγῶ Βενετσάνου, Ἀναστασία Βενετσάνου, Ἀργυροῦλα Βενετσάνου. Ἀλ. Παπασαράντου, Μαρία Διαμαντίκου, Π. Ταγκαλάκης, Χρ. Παλαμίδης, Σπ. Καρώνης. Ἀν. Κατσούλης, Ἰ. Παπασαράντου, Ν. Μανδρώνης, Εὐαγ. Τζουβέλος Π. Κουρμπέλας, Φεῖδ. Συλλιμνιώτης. Βόλου: Κ. Λιάντζουρας, Κ. Βαρβαρέσος, Γρ. Τσοῦκᾶς, Γ. καὶ Ἰ. Μουκάκος. Κορίνθου: Παῦλος Δημητρακόπουλος, Ἰ. Μαρκέλλος, Π. Ἰωάννου, Ἀχρ. Ν. Ἀρσενάκης, Νίτσα Μαρκέλλου. Γαργαλιάνων: Προκ. Κρεθάρης. Ἀλεξ. Ζάννης, Ν. Σαπαρέπουλος, Χρ. Κουφόπουλος, Διον. Δημάκης, Εὐαγ. Πετροπούλου, Αἰμιλία Δημάκη. Γυθείου: Κ. Παπαθανασίου. Μάνδρας: Ἰωαν. Παπαδέδης. Πατρῶν: Γερ. Δρακόπουλος. Λαμίας. Σπινθῆρ. Ααυρίστου Στ. Νυζᾶς. Ἀθηνᾶ Χαχάλη, Π. Λουκάκος. Νικολέττα Βλάχου, Ζωή Χαχάλη, Ἄννα καὶ Μαργαρώ Χαχάλη, Λέλλα Κασμάτη, Χρ. Τσελόνης, Ἐλένη Καραγεώργου, Πιπίνα Σορόκου, Ἰάσων Καραμήτσας. Χαρ. Γαλανός. Κυπαρισσίας: Ἀγγελος Λειβαδίτης, Πέτρος Θεοφανόπουλος, Μαρία Χρηνοπούλου. Χανίων: Ματίνα καὶ Νίκος Στρατήγη, Μεσολογγίου: Θ. Οἰκονομοῦ. Ἀθηνῶν: Ἐμ. Μανσόλας.

Ἐν τούτων ἐκείδισαν διὰ κλήρου οἱ: Σπ. Καρώνης (Ἐνα ἴον τόμον χρυσοῦτον τοῦ Παῖδ. Ἀστέρος). Γ. Νικολίτσας (Ἀνέκδοτα Παράσχου). Ὁρίστης Ἰγγλέζος (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους βῆρον δέδ.). Οὐρ. Παπαχριστοφίλου (μῖαν τρίμηνον συνδρομῆν). Χρ. Κουφόπουλος (ἓνα τεῖχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

- 1) Μὲ τὸ Χ = Μετοχή. 2) Ὁ ὑπομένων νικᾷ. 3) Ἐλβα—Ἀβελ.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Τελευταία Σπαρτιάτις, Ἰ. Π. Τσολᾶκος, Στυλ. Χριστοφίδης. Ἰ. Χιριτάκης Σαραντάπορος, Πανούργος Ὀδυσσεύς, Σιδηρὰ Μεραρξία, Ταυγέτη.

Ἐν τούτων ἐκείδισαν οἱ: Σιδηρὰ Μεραρξία (Ἐνα πρῶτον τόμον Παῖδ. Ἀστέρος χρυσοῦ.) Τελευταία Σπαρτιάτις (Ἀνέκδοτα Παράσχου τόμ. 2).

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ν. Κουτσιβέλης, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Περωνή Μεραρξία, Γαργαλιάνων: Αἰμιλία Δημάκη, Ν. Σαπαρέπουλος. Κυπαρισσίας: Γ. Λυριτζῆς, Κ. Δημάκης, Πειραιῶς: Ἡλ. Γεωργιλᾶς, Εὐθ. Στάθης. Τριπόλεως: Φεῖδ. Συλλιμνιώτης. Πατρῶν: Γερ. Δρακόπουλος. Βόλου: Κ. Βαρβαρέσος. Ἀθηνῶν: Ἐμ. Μανσόλας.

Ἐκ τούτων ἐκείδισαν διὰ κλήρου οἱ: Ἡλ. Γεωργιλᾶς (μῖαν τρίμηνον συνδρομῆν). Κ. Βαρβαρέσος (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους βῆρον δεδεμένον).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Λεωνίδας. Ἐπανήσιος, Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Ρήγας Φεραῖος. Τριπόλεως: Π. Ταγκαλάκης, Εὐαγ. Τζουβέλος Μαρία Διαμαντίκου, Σ. Σπυριόπουλος. Κορίνθου: Παῦλος Δημητρακόπουλος, Π. Ἰωάννου. Λαμίας: Σπινθῆρ. Κυπαρισσίας: Δ. Κενέ, Γ. Γεωργακόπουλος, Κ. Βλάχος, Περ. Πλακοκέφαλος, Γ. Μιχαλόπουλος. Μάνδρας Ἰ. Παπαδέδης.

Ἐκ τούτων ἐκείδισαν διὰ κλήρου οἱ: Γ. Μιχαλόπουλος (ἓν τεῖχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θεία σας Καλή.